

Knjiški Krnjaš V.

ZNANSTVENI SKUP
Jozo Ivakiću (1879. – 1932.),
o 140. godišnjici rođenja

Vinkovci, 16. studenoga 2019.

Urednici

Akademik Slavko Matić

Dr. sc. Anica Bilić, znanstvena savjetnica u
trajnom zvanju

HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI
CENTAR ZA ZNANSTVENI RAD U VINKOVcima

Knjiški Krnjaš V.

ZNANSTVENI SKUP

*Jozi Ivakiću (1879. – 1932.),
o 140. godišnjici rođenja*

PROGRAMSKA KNJIŽICA
KNJIŽICA SAŽETAKA

Zagreb – Vinkovci
2019.

Organizator

HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI
CENTAR ZA ZNANSTVENI RAD U VINKOVcima

Znanstveni skup financijski su potpomogli

BOSO, d. o. o., Vinkovci

GRAD VINKOVCI

VUKOVARSKO-SRIJEMSKA ŽUPANIJA

HRVATSKA AKADEMIJA ZNANOSTI I UMJETNOSTI
CENTAR ZA ZNANSTVENI RAD U VINKOVcima

ZNANSTVENI SKUP

*Jozi Ivakiću (1879. – 1932.),
o 140. godišnjici rođenja*

subota, 16. studenoga 2019.

*Rodna kuća Ivana Kozarca
Ulica Josipa Kozarca 38, Vinkovci*

PROGRAM

12 sati – POZDRAVNI GOVORI

Akademik Slavko Matić, voditelj Centra za znanstveni rad
Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Vinkovcima
Ivan Bosančić, mag. oec., gradonačelnik Vinkovaca
Katarina Stanić, vlasnica Rodne kuće Ivana Kozarca

12,30 sati – ZNANSTVENI SKUP

Joži Ivakiću (1879. – 1932.), o 140. godišnjici rođenja

Voditeljica skupa

dr. sc. Anica Bilić, znanstvena savjetnica u trajnom zvanju
i upraviteljica Centra za znanstveni rad HAZU u Vinkovcima

Program skupa

Dr. sc. Sanja Nikčević, redovita profesorica u trajnom zvanju
Akademija za umjetnost i kulturu Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera
u Osijeku

“Vrzino kolo” Joze Ivakića ili afirmativna građanska komedija o zavedenom zavodniku...

Marko Sabljaković, mag. educ. croat.

Kazalište „Mika Živković“, Retkovci

Dramaturška obradba i kazališno uprizorenje Ivakićeva dramskoga i proznoga opusa: “Inoče”, “Majstorica Ruža”, “Ruža Golubička” i “Otrov”

Biserka Draganić, profesorica hrvatskoga jezika i književnosti
Matica hrvatska, Zagreb

Joza Ivakić – prvi hrvatski redatelj dugometražnih igranih filmova

Dr. sc. Ana Batinić, znanstvena suradnica
Zavod za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe,
Odsjek za povijest hrvatske književnosti Hrvatske akademije znanosti
i umjetnosti u Zagrebu

*„Ja ću pisati onako, kako ja mislim, da je dobro, pa makar to bilo i
pogrješno po mišljenju naših estetičara...“. Korespondencija Jozе Ivakića
u Akademijinu arhivu Odsjeka za povijest hrvatske književnosti*

Dr. sc. Anica Bilić, znanstvena savjetnica u trajnom zvanju i upraviteljica
Centar za znanstveni rad Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
u Vinkovcima

*Status i iskustvo prosvjetnih djelatnika u korespondenciji i književnom
opusu Jozе Ivakića – pozitivističko, književnopovijesno i interpretativno
čitanje*

Dr. sc. Sanja Holjevac, znanstvena suradnica i upraviteljica
Zavod za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti
i umjetnosti u Rijeci

Sušak i Rijeka u životu i djelu Jozе Ivakića

Dr. sc. Antonija Huljev, poslijedoktorandica
Fakultet za odgojne i obrazovne znanosti Sveučilišta Josipa Jurja
Strossmayera u Osijeku

*Uloga slavonskih antijunaka u oblikovanju odgojnih vrijednosti u prozi
Jozе Ivakića*

Dr. sc. Vlasta Novinc, upraviteljica

Zavod za znanstvenoistraživački i umjetnički rad Hrvatske akademije
znanosti i umjetnosti u Vukovaru

Prikaz žene u pripovijetkama Joze Ivakića

Kristina Repar, diplomirana kroatologinja i profesorica povijesti

Ženska opća gimnazija Družbe sestara milosrdnica u Zagrebu

Osmijehom kroz život – duhovitost u „Humoreskama“ Joze Ivakića

Rasprava / Zaključci

Izložba “JOZA IVAKIĆ (1879. - 1932.), KNJIŽEVNIK,
PROSVJETNI, KAZALIŠNI I KULTURNI DJELATNIK,
O 140. GODIŠNJICI ROĐENJA” autorice Anice Bilić

Monodrama

OTROV JOZE IVAKIĆA (1908.)

u izvedbi Zdravka Šinjorija,
glumca Kazališta „Mika Živković” iz Retkovaca.
Režija: Marko Sabljaković.

Insert iz igranoga filma

GRJEŠNICE

Scenarist i redatelj Joza Ivakić.

Škola narodnog zdravlja „Andrija Štampar“, 1930.
Fotografija: Anatolij Bazarov, Aleksandar Gerasimov

Anka je mlada udovica, a Maca mlada udavača. Anka odluči pobaciti svoje vanbračno dijete. Premda se udala, Maca odluči slijediti njezin primjer, jer se još uvijek želi zabavljati.

SAŽETCI

Kolumbijska (Kazaljica):

Ja bi stvar kazati, gospodine Kapetane,
šta to znači. To je...

te!?

Pr...

Pouzdaní sastanak.

Događaj: uzet iz anela jedne verzije, niti...

(Komedija u tri čina.)

Napisa:

izkazivano u hrvatskom narodnom kazalištu
u Osijeku u sezoni god. 1916./17. pet puta
preko gotovo svake razprodane gledalištem.

Boža Turković

Dr. sc. Sanja Nikčević, redovita profesorica u trajnom zvanju
Akademija za umjetnost i kulturu Sveučilišta Josipa Jurja
Strossmayera u Osijeku

VRZINO KOLO JOZE IVAKIĆA ILI AFIRMATIVNA GRAĐANSKA KOMEDIJA O ZAVEDENOM ZAVODNIKU...

Joza je Ivakić značajan kazališni čovjek, široko obrazovan i izuzetno plodan, a kao jedan od važnijih dramskih pisaca hrvatskoga građanskoga kazališta pisao je pučke komade i građanske komedije koje su bile ne samo popularne nego i vrlo umješno pisane. Govorile su o realnim životnim situacijama, ozbiljnim problemima *varoši* i sela. Nakon pobjede sekularističkoga svjetonazora (nakon Drugoga svjetskog rata) nije ušao u kanon unatoč tome što je taj kanon zagovarao istinu i kritiku društva jer je Joza Ivakić u svojim dramama zagovarao temeljne vrijednosti kršćanskoga svjetonazora (ljubav, služenje, poslušnost) te slao poruke da svijetom vlada dobri Bog, da postoji jasna razlika dobra i zla, da junak ima slobodu izbora i da ako junak krivo izabere, ima mogućnost izlaza. Rad će pokazati kao je Ivakićevo izbacivanje iz kanona posljedica poruke koju je slao, a ne kvalitete djela kroz analizu Ivakićeva *Vrzinoga kola* kao afirmativne građanske komedije o zavedenom zavodniku pri čemu se pokazuje da je poruka djela objektivna kategorija koja ne bi smjela biti razlog „otpisivanja“ jednoga kvalitetnoga i važnoga dramskog opusa.

Ključne riječi: građansko kazalište, komedija, kršćanski svjetonazor, Ivakić, književni kanon

Marko Sabljaković, mag. educ. croat.
Kazalište „Mika Živković“, Retkovci

DRAMATURŠKA OBRADBA I KAZALIŠNO UPRIZORENJE IVAKIĆEVA DRAMSKOGA I PROZNOGA OPUSA: INOČE, MAJSTORICA RUŽA, RUŽA GOLUBIČKA I OTROV

Dramska su djela Joze Ivakića odigrana na mnogim profesionalnim i amaterskim hrvatskim kazališnim scenama, a sâm se Ivakić u osječkom i zagrebačkom HNK-u okušao kao dramaturg, ali i kazališni redatelj postavivši na scenu tridesetak djela hrvatske i strane književnosti.

Njegova će djela poslužiti kao sjajna podloga za dramatizaciju novoga dramskog teksta naslovljenoga *Žedna ljubavi*.

U bogatoj ostavštini posebnu pažnju zaokupit će mi Ivakićeve drame *Inoče*, *Majstorica Ruža* i pripovijetka *Ruža Golubička*, pa prema motivima navedenih djela nastaje novi dramski tekst, a potom njegovo vrlo zapaženo i nagrađivano uprizorenje pri čemu su mnogo pridonijeli glumci Kazališta „Mika Živković“ u Retkovcima.

Premijerno odigrana u siječnju 2015. godine u produkciji retkovačkoga kazališta, predstava kojoj osim dramatizacije i prilagodbe teksta potpisujem i režiju, doživljava uspjeh prilikom izbora predstave koja je Vukovarsko-srijemsku županiju predstavljala na državnome festivalu kazališnih amatera. Nakon županijskoga uspjeha kazališna struka s četiri nominacije i tri nagrade predstavu je svrstala među najuspješnije amaterske kazališne ostvaraje na državnom 55. *Festivalu hrvatskih kazališnih amatera*, održanome u Pazinu.

Zajedno s glumačkim ansamblom retkovačkoga kazališta, suvremenim pristupom u današnjemu teatru i sveltremenskim temama Ivakićevih tekstova, uspio sam zaintrigirati publiku, zaokupiti njihov dojam i emotivnu proživljenost gledanoga, a kazališne znalce i struku potaknuti na analiziranja, razgovore, promišljanja te, na radost promicatelja slavonske književne baštine, ponovno vrednovanje Ivakićeva stvaralaštva.

Nagrade, priznanja, a posebice stručni osvrti i kazališna kritika jasno oslikavaju uspješnost dramaturškoga, redateljskoga i glumačkoga čina potaknuta Ivakićevim značajnim, ali nedovoljno isticanim i revitaliziranim i dugi niz godina gotovo marginaliziranim književno-dramskim opusom.

U studenome 2016. godine na retkovačkim kazališnim daskama, u vlastitoj režiji, uprizorujem predstavu *Otrov* nastalu prema Ivakićevoj istoimenomj noveli.

Nakon predstave *Žedna ljubavi*, i *Otrov* doživljava odličan uspjeh – publika burnim pljeskom nagrađuje izvrsnu igru glumca Zdravka Šinorija, a kazališna struka zadivljena je redateljskom koncepcijom, snažnim emocijama, glumačkim dosezima i ostvarajima pa Dubravka Crnojević Carić predstavu naziva *malim biserom* ističući ju kao značajan uradak kako na očuvanju baštine tako i na suvremenom čitanju baštinskih tekstova.

Cilj je izlaganja pojasniti postupke dramaturške obradbe, a potom kazališne postupke i pristup u radu s glumcima za što vjerodostojnije utjelovljenje likova na kazališnim daskama te u konačnici pojašnjenje redateljske koncepcije i ideje. Izlaganje obuhvaća kazališnu kritiku i osvrtte teatrologa, kazališnih kritičara, akademskih glumaca i redatelja na predstave *Žedna ljubavi* i *Otrov* te analizu

medijske zastupljenosti uspjeha predstava kao rezultat upućivanja šire kazališne i čitateljske publike na vrijednost opusa Joze Ivakića.

Ključne riječi: drama, dramatizacije, kazališna kritika, amatersko kazalište, redateljske koncepcije

Biserka Draganić, profesorica hrvatskoga jezika i književnosti
Matica hrvatska, Zagreb

JOZA IVAKIĆ – PRVI HRVATSKI REDATELJ DUGOMETRAŽNIH IGRANIH FILMOVA

Rad razmatra očuvane igrane dugometražne filmove *Birtija* (1929.) i *Grješnice* (1930.) Joze Ivakića u kontekstu povijesti hrvatske kinematografije do Drugoga svjetskog rata. Ukazuje na činjenicu da filmovi, unatoč svojoj pedagoškoj tendenciji, nadilaze primarnu utilitarnu svrhu svojstvenu filmovima Škole narodnoga zdravlja te da su svojom izvedbom i estetikom u rangu srednjoeuropske filmske produkcije toga vremena zbog čega Joza Ivakić u hrvatskoj kinematografiji zaslužuje mjesto prvoga hrvatskog redatelja dugometražnih igranih filmova.

Ključne riječi: dugometražni igrani film, Škola narodnog zdravlja, semiotika i filmska estetika, povijest hrvatske kinematografije do Drugoga svjetskog rata

Dr. sc. Ana Batinić, znanstvena suradnica
Zavod za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe,
Odsjek za povijest hrvatske književnosti Hrvatske akademije
znanosti i umjetnosti u Zagrebu

„JA ĆU PISATI ONAKO, KAKO JA MISLIM,
DA JE DOBRO, PA MAKAR TO BILO
I POGRJEŠNO PO MIŠLJENJU NAŠIH
ESTETIČARA...”.

KORESPONDENCIJA JOZE IVAKIĆA U
AKADEMIJINU ARHIVU ODSJEKA ZA
POVIJEST HRVATSKE KNJIŽEVNOSTI

„Pisma jesu i nisu svjedočanstvo za čovjeka. Jer, čovjek piše pisma kao i pjesme. Ni u onom slučaju, ako je nešto javno štampao pod svojim vlastitim potpisom, nije nikakva konačna osuda njega samoga ili nekog drugog, ako se radi o trenutačnoj impresiji, koja naknadno može još uvijek doživjeti svoju korekturu. A kako tek stoji s tim impresijama u pismima, koja nisu ni trgovačke ni pravne naravi?“ Imajući na umu ove riječi Miroslava Krležę iz 1916. godine, ovim ćemo izlaganjem nastojati osvijetliti „impresije“ Jozę Ivakića u pismima, razglednicama i dopisnicama koje je u prvim desetljećima dvadesetoga stoljeća uputio svojim kolegama književnicima i književnim povjesničarima Branku Vodniku, Juliju Benešiću, Milanu Begoviću, Dragutinu Prohaski te Isi Velikanoviću. Navedena je korespondencija pohranjena u njihovim književnim ostavštinama u arhivu Odsjeka za povijest hrvatske književnosti Zavoda za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u

Zagrebu. Osim pisama spomenutim istaknutim predstavnicima hrvatskoga književnoga i kulturnoga života, u fondu Društva hrvatskih književnika koji se također čuva u arhivu Odsjeka, nalaze se i dva službena dopisa Društva hrvatskih književnika Ivakiću te Ivakićev odgovor. Jesu li, dakle, Ivakićeve „impresije“ u navedenoj korespondenciji rezultat trenutačnih stanja ili je pak riječ o stavovima trajnije prirode, koji – Krležinim riječima – ne podliježu „korekturi“? Odgovor ćemo pokušati dati analizom njezina sadržaja te kontekstualizacijom u širi okvir Ivakićeve biografije, ali i društveno-kulturnih zbivanja toga vremena.

Ključne riječi: Joza Ivakić, korespondencija, književne ostavštine, književni rad, hrvatska književnost

Dr. sc. Anica Bilić, znanstvena savjetnica u trajnom zvanju i
upraviteljica

Centar za znanstveni rad Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
u Vinkovcima

STATUS I ISKUSTVO PROSVJETNIH DJELATNIKA U KORESPONDENCIJI I KNJIŽEVNOM OPUSU JOZE IVAKIĆA – POZITIVISTIČKO, KNJIŽEVNOPOVIJESNO I INTERPRETATIVNO ČITANJE

Profesor klasične filologije i slavistike Joza Ivakić iskusio je brojne nedaće i tegobe prosvjetnih djelatnika kao što je, uz ostalo, bilo i često premještanje: Zemun (1901. – 1902.), Zagreb (1902. – 1903.), Bjelovar (1903. – 1904.), Karlovac (1904. – 1909.), Vinkovci (1909. – 1911.) i Sušak (1911. – 1915.). S polazištem u pozitivističkom čitanju Ivakićeva životopisa i korespondencije definirat ćemo pozicioniranost intelektualca, posebice prosvjetnoga djelatnika u društvenom prostoru i javnom diskursu početkom 20. stoljeća. Svoje je konkretno iskustvo prosvjetnoga djelatnika i neposrednoga rada u nastavi Joza Ivakić kreativno ugradio u književne reprezentacije gimnazijskih profesora i učiteljica te oblikovao sliku stanja prosvjete u Hrvatskoj prije Prvoga svjetskoga rata s kritičkim odmakom. Interpretativnim čitanjem romana *Kapelan* (1919.) i proze *Gospodična Jelica* (*Savremenik*, 1908.) izdvajamo galeriju likova iz gimnazijske zbornice u rasponu od produktivnih i reproduktivnih intelektualaca preko poluinteligenata do promašenih intelektualaca, kojom Ivakić reprezentira status prosvjetnih djelatnika, propituje njihovu ulogu i misiju jer profesija i društveni položaj neke među njima ne čine intelektualcima.

Posebnu istraživačku pozornost usmjerit ćemo na likove učiteljica budući da je Ivakić učiteljicama Jelicom i Slavkom Tavrićevom dao svoj obol književnopovijesnom slijedu kojega je započeo Ivan Perkovac oblikujući lik učiteljice 19. stoljeća u liku Marte Božić (*Stankovačka učiteljica*, 1871.), nastavili August Šenoa Brankom Kunovićevom (*Branka*, 1881.), Ksaver Šandor Gjalski *Đurđicom Agićevom* (*Đurđica Agićeva*, 1889.) i dr.

Ključne riječi: lik intelektualca, lik učiteljice, status prosvjetnoga djelatnika, književni diskurs, korespondencija

Dr. sc. Sanja Holjevac, znanstvena suradnica i upraviteljica
Zavod za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti
i umjetnosti u Rijeci

SUŠAK I RIJEKA U ŽIVOTU I DJELU JOZE IVAKIĆA

Važnu sastavnicu u bogatoj i raznovrsnoj djelatnosti hrvatskoga književnika, dramaturga i redatelja Joze Ivakića (Vinkovci, 18. ožujka 1879. – Zagreb, 6. kolovoza 1932.) uz ostalo čini i njegov dugogodišnji prosvjetni rad. Naime, nakon završenoga studija klasične filologije i slavistike na Filozofskome fakultetu u Zagrebu, veći je dio svojega radnoga vijeka bio zaposlen kao profesor. Sukladno tadašnjim prosvjetnim prilikama, često je bio premještan pa je tako 1911. godine mjestom njegova službovanja postao Sušak (od 1948. dio grada Rijeke). U Sušaku je, u tamošnjoj Kraljevskoj velikoj/realnoj gimnaziji bio profesorom od 1911. do 1915. godine, o čemu svjedoče i tiskana godišnja izvješća te gimnazije. Dosadašnja istraživanja i spoznaje o Jozi Ivakiću i njegovoj raznovrsnoj djelatnosti motiviraju na detaljnije proučavanje njegova četverogodišnjega života i rada u Sušaku, uključujući i veze sa susjednim gradom Rijekom, kojih je zasigurno bilo, što je u središtu pozornosti ovoga izlaganja.

Ključne riječi: Joza Ivakić, 1911. – 1915., Sušak, Rijeka

Dr. sc. Antonija Huljev, poslijedoktorandica
Fakultet za odgojne i obrazovne znanosti Sveučilišta Josipa Jurja
Strossmayera u Osijeku

ULOGA SLAVONSKIH ANTIJUNAKA U OBLIKOVANJU ODGOJNIH VRIJEDNOSTI U PROZI JOZE IVAKIĆA

Joza Ivakić (Vinkovci, 1879. – Zagreb, 1932.), hrvatski zavičajni pisac, i danas gotovo posve zanemareni klasik slavonske duhovne baštine, zasigurno ne uživa pripadajuće mjesto u povijesti hrvatske književnosti (Bilić, 2008). Kako je riječ o čovjeku širokoga znanja i djelovanja, a čiji je kulturni trag nedovoljno zapažen i vrjednovan, mada su u posljednje vrijeme na ovom polju učinjeni znatni znanstveni napori i doprinosi, i ovim se radom nastoji ukazati na potrebu novih čitanja Joze Ivakića. Iako se sâm Joza Ivakić klonio pretjeranoga didaktizma, rad polazi od stajališta da je autor, s naglaskom na intrinzičnoj motivaciji svojih antijunaka – mahom anonimnih seoskih žena, svoj osobni vrijednosni sustav interiorizirao u svoja prozna djela. U radu će se podrobnoj analizi Ivakićevih (anti)junaka pristupiti pedagoški usmjerenim čitanjem kako bi se ukazalo na odgojne, moralne vrijednosti koje Joza Ivakić zastupa. U radu su analizirane pripovijetke *Maćuva*, *Sestra*, *Mlada žena*, *Didak i baka*, *Gospodična Jelica*, *Hrvatski dom* te *Otrov* obuhvativši tako lirskopripovjedačku cjelinu svih triju za njegova života objavljenih knjiga: *Iz našeg sokaka* (1905.), *Selo i varoš* (1912.) te *Knjiga od žena i od ljubavi* (1914.). Upravo ovim izborom pripovijetki nastoji se naglasiti općečovječanska biološka i “ivakićevska” promatračka, naoko smirena filozofija životarenja (Vaupotić, 1980) i piščeva tematska preokupacija – selo i varoš.

Ključne riječi: Joza Ivakić, odgojne vrijednosti, književnost, antijunak

Dr. sc. Vlasta Novinc, upraviteljica
Zavod za znanstvenoistraživački i umjetnički rad Hrvatske
akademije znanosti i umjetnosti u Vukovaru

PRIKAZ ŽENE U PRIPOVIJETKAMA JOZE IVAKIĆA

U ovome će se radu istražiti načini na koje Joza Ivakić prikazuje tradicionalnu, seosku ženu u pripovijetkama iz zbirki *Iz našeg sokaka*, 1905. te *Selo i varoš*, 1912. Posebna će se pažnja posvetiti karakterističnom književnom postupku koji prati dramatične trenutke u kojima se preispituje cjeloviti svjetonazor glavnoga ženskoga lika. Ovaj pristup ženskom liku zanimljiv je u kontekstu hrvatske književnosti 19. stoljeća, a u kojima je ženski lik stereotipno prikazivan ili kao fatalan, neracionalan i destruktivan ili je, pak, žena prikazana kao neaktivna, u potpunosti ovisna o muškoj volji te nadasve, aseksualna. Pripovjedač, bio on u 1. ili 3. licu reprezentira žensko biće koja u posebnom, odlučujućem trenutku života prvi put odlučuje samostalno, bez nagovora drugih članova zajednice, stare obitelji roditelja ili nove muževe obitelji, te Ivakić u potpunosti netradicionalno, ženu reprezentira kao subjekt dajući joj identitet i integritet. Žena zadobiva status subjekta jer u Ivakićevom prikazu izlazi iz dihotomije fatalne žene i žene svetice tako karakteristične za hrvatsku književnost. Ivakićeve žene nisu svete, nesvjesne vlastite tjelesnosti, one su putene, jedre, svjesne svoje *gizde* i mladosti. One nisu idealizirane jer su i lakomislene, imaju bludne misli i muči ih požuda, ali baš u trenucima kada mogu podleći tjelesnom i iracionalnom, svjesno se odlučuju na drugačiji izbor. Nastojat će se pokazati da je Ivakić izrazito moderan autor jer njegova reprezentacija ženskosti seoske i tradicionalne žene ima za cilj njezinu afirmaciju i zadobivanje statusa subjekta, izlaska iz uloge pukoga objekta u iracionalnom podređivanja strasti i demonskoj destruktivnosti.

Ključne riječi: autonomija subjekta, stereotipni prikaz, reprezentacija, žena kao objekt, fatalna žena

Kristina Repar, diplomirana kroatologinja i profesorica povijesti
Ženska opća gimnazija Družbe sestara milosrdnica u Zagrebu

OSMIJEHOM KROZ ŽIVOT – DUHOVITOST U HUMORESKAMA JOZE IVAKIĆA

Duhovitost je jedna od najljepših ljudskih osobina. Nasmijan i vedar pogled na život jača čovjekov duh i olakšava hod putevima koji su često trnoviti. Komičnost, optimizam i vedrina zrcale se u *Humoreskama* Jozе Ivakića, šaljivim pričama iz svakodnevnog života, u kojima čitatelj susreće mnoštvo likova koji ocrtavaju društvene prilike male sredine u kojoj ne postoje anonimnost, samozatajnost i privatni život. U njima glavni protagonisti znaju sve o svakome, a sebe gotovo ne poznaju. Svojski se trude prikriti društveno neprihvatljive čežnje, porive i strasti koji ih obuzimaju, kako bi izbjegli javnu sramotu.

U toj oprečnosti, tom raskoraku između hinjenoga i stvarnoga života protagonista, nastaju duhoviti i vedri redci koji donose osvjetljenje, razonodu i smijeh. Ivakić vješto opisuje njihove nesavršenosti i slabosti, ne kritizirajući ih pritom, svjestan da ih ni jedno ljudsko biće nije lišeno. Duhovitost i humor tema su ovoga rada posvećenog *najšokačijem piscu*, Jozi Ivakiću, povodom 140. obljetnice njegova rođenja.

Ključne riječi: duhovitost, humor, humoreska, Joza Ivakić, Vin-kovci

Bratstvo pravde i ljubavi društvo **Belovar**
u Vrbovecu
se sastajalo: u igranki, kuglanju i
kuglanju, šahovskoj igri, u Vrbovecu
gledanje

u nedjelju dana 8. listopada 1928. u 11 sati prije podne
u velikoj dvorani "Društvenog doma" u Vrbovecu

**SVEČANO
KOMEMORACIJU**

u Vrbovecu, u dvorani kuglanja i šahovske
JOZI IVANČIĆU

za njegovu smrt, koja se dogodila 1. listopada 1928. godine

U nedjelju dana 8. listopada 1928. u 11 sati prije podne
u velikoj dvorani "Društvenog doma" u Vrbovecu
održat će se u igranki, kuglanju i šahovskoj igri
gledanje u nedjelju dana 8. listopada 1928. u 11 sati prije podne
u velikoj dvorani "Društvenog doma" u Vrbovecu

Prisutni su: pravda, ljubav i pravda

STAZ BEBETAN

Joža Ivanić

Joža Ivanić

U Vrbovecu u Vrbovecu
(10. 11. 1928.) i u
Vrbovecu (10. 11. 1928.)
pred domom: "Društvenog"
u Vrbovecu, u Vrbovecu
(Vrbovecu)

CARTE POSTALE

Adress

Matrimoniale Baptismorum									
Nuptiales					Parcium				
Nomen	Patronum	Matris	Patris	Parcium	Nomen	Patronum	Matris	Patris	Parcium
1899	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.
1899	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.
1899	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.
1899	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.
1899	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.
1899	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.
1899	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.
1899	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.
1899	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.	10. 11.

KNJIŠKI KRNJAŠ V.

Znanstveni skup

Jozi Ivakiću (1879. – 1932.), o 140. godišnjici rođenja

Nakladnik

Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Trg Nikole Šubića Zrinskog 11, HR – 10000 Zagreb

Za nakladnika

Akademik Dario Vretenar, glavni tajnik

Adresa uredništva

Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti,
Centar za znanstveni rad u Vinkovcima
Jurja Dalmatinca 22, HR-32100 Vinkovci
032 332 316
hazu.centar-vk@vk.t-com.hr

Grafička urednica

Nina Ivanović

Tisak

Tiskara Zelina, d. d., Sveti Ivan Zelina

Naklada

100 primjeraka

ISBN 978-953-347-301-7

studeni 2019.

Joza František